หัวข้อสหกิจศึกษา	มาตรการป้องกันการมาผิดศาลของคู่ความในการไกล่เกลี่ยคดีผู้บริโภค MEASURES TO PROTECT DEFAULT OF APPEARING TO COURT IN CONSUMER CASES MEDIATION
ชื่อนักศึกษา	นางสาวอาจรีย์ กรองทอง
อาจารย์ที่ปรึกษา	อาจารย์พิมพ์ชนก ชาญวิชิตร
หลักสูตร	นิติศาสตรบัณฑิต
สาขาวิชา	นิติศาสตร์
พ.ศ.	2566

บทคัดย่อ

การทำโครงงานนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและวิเคราะห์หลักกฎหมายวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภคและมาตรการในการดำเนินคดีผู้บริโภค ตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 ผู้ทำโครงงานใช้แนวทางการวิจัยเชิงเอกสาร

ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ระบบคุ้มครองผู้บริโภคของไทยเป็นไปตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 ซึ่งเป็นเพียงแค่การวางกรอบการคุ้มครองผู้บริโภคโดยทั่วไปเท่านั้น ส่วนพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2552 ถูกตราขึ้นเพื่อเป็นเครื่องมือสำคัญในการยกระดับระบบคุ้มครองผู้บริโภคของไทยให้ดียิ่งขึ้น โดยรัฐมีวัตถุประสงค์จะคุ้มครองผู้บริโภคให้ได้รับความสะดวกรวดเร็ว ประหยัด และเป็นธรรมในการดำเนินคดีกับผู้ประกอบธุรกิจ แต่เมื่อพระราชบัญญัติฉบับนี้ใช้บังคับ พบว่ามีข้อบกพร่องโดยเฉพาะการที่กฎหมายเปิดช่องให้ผู้ประกอบธุรกิจฟ้องผู้บริโภคได้โดยอาศัยวิธีการเดียวกัน ทำให้คดีผู้บริโภคที่เกิดขึ้นตามพระราชบัญญัติฉบับนี้เป็นคดีที่ผู้ประกอบธุรกิจ ซึ่งมีความได้เปรียบผู้บริโภคในทุก ๆ ด้านกลับได้ประโยชน์จากกฎหมายฉบับนี้เป็นโจทก์ฟ้องผู้บริโภคมากกว่าคดีที่ผู้บริโภคเป็นโจทก์ฟ้องผู้ประกอบธุรกิจ ซึ่งไม่เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของการตรากฎหมาย รวมทั้งบทบาทของศาลในการดำเนินการช่วยเหลือคู่ความในคดีที่ผู้บริโภคเป็นโจทก์เพื่อดำเนินการให้สอดคล้องตามวัตถุประสงค์ของกฎหมาย ทำให้ผู้บริโภคที่ฟ้องคดีภายใต้กฎหมายฉบับนี้ไม่ได้รับความเป็นธรรมเท่าที่ควร เสมือนเป็นการซ้ำเติมผู้บริโภคมากกว่าการคุ้มครองผู้บริโภค ดังนั้นจึงสมควรได้รับ การแก้ไข คือ ในส่วนของบทนิยาม “คดีผู้บริโภค” ตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 ควรได้รับแก้ไขให้สิทธิแก่ผู้บริโภคในการฟ้องคดีให้มากยิ่งขึ้น กรณีผู้ประกอบธุรกิจเป็นโจทก์ฟ้องผู้บริโภคควรนำประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งหรือกฎหมายวิธีพิจารณาความอื่น ๆ แล้วแต่กรณีมาใช้บังคับ เป็นต้น ทั้งนี้เพื่อให้เป็นไปตามเจตนารมณ์ของกฎหมายฉบับนี้ คือ มุ่งคุ้มครองผู้บริโภคอย่างแท้จริง

SUCHONBURI